

Wniosek do Trybunału EFTA z dnia 16 kwietnia 2013 r. o wydanie opinii doradczej w sprawie Creditinfo Lánstraust hf. przeciwko Registers Iceland i Republice Islandii złożony przez Héraðsdómur Reykjavíkur

(Sprawa E-7/13)

(2013/C 270/07)

W dniu 29 kwietnia 2013 r. do kancelarii Trybunału EFTA wpłynął wniosek złożony do Trybunału EFTA w dniu 16 kwietnia 2013 r. przez Héraðsdómur Reykjavíkur (sąd rejonowy w Reykjavíku) o wydanie opinii doradczej w sprawie Creditinfo Lánstraust hf. przeciwko Registers Iceland i Republice Islandii w odniesieniu do następujących kwestii:

- 1) Czy pobieranie opłaty za każdorazowe mechaniczne wyszukiwanie informacji w rejestrze jest zgodne z prawem EOG, w szczególności z art. 6 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (zob. decyzja Wspólnego Komitetu EOG nr 105/2005 zmieniająca załącznik XI (Usługi telekomunikacyjne) do Porozumienia EOG), jeżeli w momencie ustalenia wysokości opłaty nie jest dostępny żaden rachunek „całkowitych dochodów” i „kosztów” w rozumieniu art. 6 dyrektywy?
- 2) Czy fakt nieuwzględnienia niższych elementów przy ustalaniu „kosztu”, o którym mowa w art. 6 dyrektywy, jest zgodny ze wspomnianym art. 6 dyrektywy:
 - a) dochody uzyskiwane przez państwo podczas gromadzenia dokumentów, w formie opłat wnoszonych przez osoby fizyczne i przedsiębiorstwa tytułem rejestracji umów w rejestrze aktów notarialnych oraz
 - b) dochody uzyskiwane przez państwo podczas gromadzenia dokumentów, w formie podatku pobieranego jako opłata skarbową za zarejestrowane akty notarialne, w momencie gdy osoby fizyczne i przedsiębiorstwa wnioskuje o zarejestrowanie aktów notarialnych?
- 3) Czy fakt uwzględnienia przy ustalaniu „kosztu”, o którym mowa w art. 6 dyrektywy, kosztów poniesionych przez organ sektora publicznego w związku z gromadzeniem dokumentów, które jest prawnie zobowiązany gromadzić, niezależnie od tego, czy osoby fizyczne lub przedsiębiorstwa wnioskuje o ich ponowne użycie, jest zgodny ze wspomnianym art. 6 dyrektywy?
- 4) Czy fakt, iż przy ustalaniu „kosztu”, o którym mowa w art. 6 dyrektywy, ustawodawca ustanawia kwotę opłaty w przepisach, nie poddając analizie merytorycznej żadnej szczególnej kwoty, jest zgodny ze wspomnianym art. 6 dyrektywy?
- 5) Czy gdyby przy ustalaniu „kosztu”, o którym mowa w art. 6 dyrektywy, odpowiednio uwzględniano ogólny wymóg prawodawstwa krajowego, które przewiduje, że organy sektora publicznego powinny samofinansować się, byłoby to zgodne ze wspomnianym art. 6 dyrektywy?
- 6) Jeżeli odpowiedź na pytanie nr 5 jest twierdząca, z czym konkretnie się to wiąże i które elementy kosztu operacji sektora publicznego mogą być uwzględnione w tym kontekście?